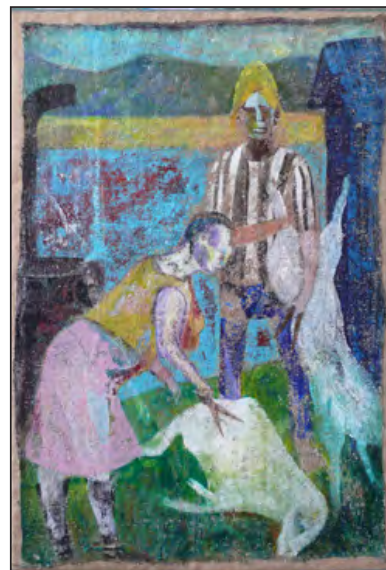

MFT20

20 éves a Magyar Festők Társasága
FUGA, 2015. szeptember 6-ig

A Magyar Festők Társaságát 1995 nyarán alapította 33 festőművész. 2015-ben 280 művész-taggal már a magyar festőművészek legnagyobb, országos hatáskörű szakmai szervezete, melynek célja a tagság és általában a magyar festőművész-társadalom szakmai támogatása, a modern és kortárs képzőművészet népszerűsítése. A Társaság nem preferál egyetlen művészeti irányzatot vagy stílust sem; ellenkezőleg, a magyar festészet sokszínűségének ápolását, az egyéni törekvések támogatását tartja fontosnak.

Júniusban kezdődött a Társaság 20 éves jubileumi kiállítás-sorozata, melyen csak az egyesület tagjai vesznek részt. A cél az, hogy minden tag legalább egy művel szerepeljen az év folyamán. A jelenlegi, harmadik ünnepi tárlat a FUGA termeiben látható. A meghívott kiállítók száma 147, akiknek tematikus, megkötés nélküli művei szeptember 6-ig a FUGA mindkét szintjét elfoglalják. A tárlaton sor kerül régi felvételek vetítésére egykori kiállításokról, megnyitókról, művészriportokból, továbbá megtekinthetők a régi katalógusok is. ●

Király Gábor: Birkanyírók, 2015

EGY NAGYON UNALMAS NYÁR

Zappe László

Már a régi filmsikerekben sem lehet megbízni. Márpedig Az aranytó című, 1981-ben készült amerikai film biztosan siker volt, hiszen három Oscar-díjat nyert, a két főszereplő, Henry Fonda és Katharine Hepburne mellett a szerző, Ernest Thompson is megkapta a legjobb adaptált forgatókönyv díját. Ám talán ennél is többet jelent, hogy a 15 millió dolláros befektetés közel 120 millió dollár bevételt hozott. Korábban pedig, 1978–79 folyamán már az eredeti színdarab is négyszázszor ment Amerikában. Elképzelni sem tudom, mivel érthette el a darab és a film ezt az eredményt, ugyanis nem láttam. Sőt, azt a színpadi változatot sem, amelyet a Madách Kamarában a film magyar hangjai, Tolnay Klári, Mensáros László, Kiss Mari játszottak.

Most Szentendrén viszont ritka unalmas történetnek találtam, amit Aranytó gyanánt eljátszottak. Nagy csalódás volt azután, hogy két esztendeje innen indult ugyancsak az Orlai Produkció vállalkozásában a Római vakáció színpadi verziójának diadalútja Pelsőczy Réka rendezésében, Fekete Ernő és Tenki Réka (később Balla Eszter) főszereplésével. Merthogy ilyen unalmas, érdektelen, közhelyektől hemzsegtő történetet színpadon ritkán látni. Szokványos, utálkozó szeretetben megvénült házaspár, mint minden év-

ben, a nyarat ezúttal is az Aranytó partján lévő vityillójában tölti. Sokáig semmi más nem történik, mint hogy a két főszereplő, Benedek Miklós és Vári Éva megpróbál élcélődni az öregember kezdődő feledékenységén. A szklerózis viccekben eleve nincs sok eredetiség, Gálffi László rendező meg bizonyára annyira szerette volna elkerülni a lapos humorizálást, hogy az a kevés se nagyon működik. Igazi, emberi mélységet, szívre ható tartalmat pedig egyáltalán nem sikerül beléjük csempészni. Pedig Benedek Miklós nagy összpontosítással igyekszik dekoncentrált lenni, Vári Éva meg hozza szokott formáját, ami ezúttal kevésnek látszik.

Túlzott izgalmat az sem kelt, hogy sűrű csetlés-botlásuk, a szűnyogháló-ajtó gyakori lezuhanása közepette lassacskán kibontakozik valami családi konfliktusféle. Kiderül, hogy van egy lányuk, akivel az apának eléggé ridegre sikerült a viszonya. Merthogy gyerekkorában a kövér kislány nem tudott a vízben hátraszaltót csinálni, festői ambícióit sem értékelte a papa, és ezzel tönkretette az életét, művészkarrier helyett kénytelen jól menő reklámgrafikusi céget működtetni. Pedig a lány mindig éppen neki szeretett volna megfelelni. Szóval divatos mélylélektani közhelykivonat néhány lapos mondatban. Ezen a nyáron a már negyvenes évei ele-

jén járó lány mégis meglátogatja az öregeket, méghozzá aktuális barátjával – és meglepésképpen annak kamasz fiával. Bertalan Ágnes érkezése kétségtelenül hoz némi életszerűséget a színpadra, Vasvári Csaba jól teljesíti a túlságosan nem, de mégis rokonszenves fogorvos mosolygós szerepét, Szekeres Máté is megfelel a komisz kamaszról alkotott közfelfogásnak. A harapós vénember kicsit mindenkivel marakodik, az európai körútra induló pár mégis ott hagyja a renitensnek látszó kölyköt az Aranytónál. A többit akár ki is találhatják. Röpké összetűzéseket hatalmas idill követ, az elviselhetetlen aggastyán és a kibírhatatlan kamasz boldogan pecázik együtt. Észre sem veszik, úgy múlik az idő, meglepődnek, amikor az utazók immár házaspárként visszatérnek. A boldogságban úszó lány végre megbékél apjával, a gyereket magukhoz veszik – hogy mit szól ehhez az anyja, arra nem térnek ki. Távozásuk után az öregember még egy szívrohammal ijesztgeti a nézőket, de aztán ez is elmúlik. A befejezést az idő múlásának méla lírája lengi be.

Nehezen tudom elképzelni, mi lehet képes ezt a történetet, ezt a szöveget étellel megtölteni, pláne elhiteni, vagy legalább a nézőt a hatása alá keríteni. Ha csak a film lett volna sikeres, azt magyarázhatnám a belefektetett pénz jótékony hatásával. 15 ezer dollár nagy varázsló lehet. De hogy mi varázsolhatott az amerikai színpadokon, az talán a színház örök titkai közé tartozik. Szentendrén ezt most nem sikerült megfejteni. ●